

Mogyorósi László

Team building

Mindegyik team buildingen,
ahová viszel engem,
szép team leaderem van egy vár,
vagy egy múzeumban vár
valami kínzókamra,
deres, lánc, spanyolcsizma,
s én mindig ámulok csak,
milyen szofisztikált vagy,
míg átvezetsz a rémes
középkoron fölényes
mosollyal, hiszen elhagy
erőm, kegyetlenebb vagy
te bármi borzalomnál,
mit íme, megmutattál,
egy szavad, pillantásod
bennem mélyebbre vágott,
mint bármi bárd, szekerce,
a kifinomult elme
nyom nélkül húz karóba,
s a színarany karóra
csuklódon rám szivárványt
vetít, udvari ármány
jobban kínoz Turandot
eszközénél, uralkodsz,
és hiába esengnék,
rám borítasz egy kelmét,
sírásod is olyan vad
csak, mint hajnali harmat.

Más istenek

Szemébe nézek, éjszakák
tüzét látom, s a vér szagát
szimatolják már ordasok,
már azt sem tudom, hol vagyok,
burjánzó, buja dzsungel ez,
hol árnyak, szárnyak sebzének,
madár verdes, vagy angyal az,
a ködben felsejlő alak
megment vagy végképp elveszejt,
ki némán ad csak jelre jelt,
mint indiánok, olvasok
tépázott lombot, lábnyomot,
mégsem tudom, hogy merre megy,
bölcsők, sírhalmok rengenek
lépte nyomán; oly nesztelen
volt az életemben jelen,
s most távoli lélegzete
szívemig hatoló zene,
ahogy szemhéja megremeg,
lepkék szárnyánál könnyedebb,
s szempillák surrogása nem
hagy szenderegni édesen,
nevetése lármázza fel
a vadont, és úgy énekel,
mint paradicsommadarak,
de hány regiszttert hordanak
hangszálai, mint orgona
sípjainak fuvallata
imára, térdre kényszerít,
fejem fölé sátrat terít,
barokk kupolát, csillagot,
ahogy felettem felragyog,
elkápráztat freskóival,
melyről a menny belém nyilall,
talán sátáni praktika,
mely elvisz egész Attika
partjaihoz, s más istenek,
más papok, szobrok intenek.

Requiem

Ki lélegzett, élt egykoron,
ím, már csak hamu és korom –
ősz haja rég aranylott,
ősei még parasztok,
s ő sem királykisasszony,
csak maréknyi hatalmon
osztózott, és csatázott
érte, a fél világot,
vagy talán az egészet,
szerette volna részeg,
fojtott, tomboló vággyal,
arany- s hamuhajával,
nem volt sem Margaréta,
Sulamit ivadéka,
nem láttam soha ifjan,
nem láttam már a kínban,
feltámadó szél hord most
szemembe forró kormot,
s már csak feketét látok,
fekete hattyús álmat,
a karcsú és törékeny
Turandot kontyát régen,
karcsú, fehér tenyérben
hogyan lapul meg az éden,
hogyan oszt mégis kint, és
miért elég egy intés
hóhérnak s áldozatnak,
vérpadra mért hajolnak
a hercegek is önként,
mért túri ezt az önkényt,
ki maga is hatalmas,
a szépség mért nem aljas,
ha ítél, bölcs mitől lesz,
mi kényszerít, hogy törlessz,
akár uzsorás bankár,
mért hiszed, hogy a hangár
valami ősi gépet
rejt, s emeli kiégett
szellemed fel az égig,

keselyűk, sasok tépik,
mert lábujjhegyre állva
felrajzoltál egy tábla
közepére egy szót, s most
brainstormingoddal ontod
a *Jó* szinonímáit,
míg krétád el nem vásik,
míg el nem érsz egy másik
galaxis peremére,
hogy visszafele nézve
lásd, hogyan kulcsolódnak
egybe a szelíd és vad,
a jó és a kegyetlen
e világegyetemben,
minden színét s fonákját,
hisz ugyanazt kottázzák,
ez ugyanaz a rézkarc,
mi egybefonhat két kart,
s elválaszthat örökre
hörögve vagy röhögve,
a copf kötél, erősebb,
mint acélsodrony, tőled
Mephisto már kicsalta
szignód, a sírkőn rajta:
nincs isteni ítélet,
sorsod – terhed tiéd lett.